

Arrest

nr. 299 980 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers - verzoeker S.S. en diens echtgenote en thans verzoekster E.Z., die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 11 april 2023 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat ze verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat ze geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu ze niet verder komen dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Noord-Macedonië vermoord te worden door F., de echtgenoot van verzoekster. Tevens vreest verzoeker verdere problemen te ondervinden vanwege zijn familie die dreigden hem te vermoorden indien hij de stad niet zou verlaten.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen, op goede grond dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hen aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers verklaringen gemotiveerd vast dat verzoeker zich nooit tot de Noord-Macedonische autoriteiten wendde naar aanleiding van de bedreigingen vanwege F, de ex-echtgenote van verzoekster (NPO verzoeker, p. 7). Als verklaring voor zijn nalaten stelt verzoeker dat de politie hun taak niet goed uitvoert (NPO verzoeker, p. 7). Het staat tevens vast dat verzoeker ook in verband met de problemen met zijn familie nooit een klacht heeft ingediend. Hij verklaarde weliswaar dat hij pogingen hiervoor zou hebben ondernomen maar hij heeft nooit een klacht effectief neergelegd.

De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (ze) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen ze hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

De algemene stelling van verzoekers waarin ze aangeven dat ze geen enkel vertrouwen meer hebben in de Noord-Macedonische politie gezien het om een mentaliteitsprobleem gaat die diepgeworteld zit in de Noord-Macedonische samenleving, berust niet op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen of meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers uiten algemene kritiek, doch ze kunnen zich niet beperken tot het voeren van een algemeen betoog hetgeen niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers maken geenszins aannemelijk in Noord-Macedonië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Ze tonen dit allerminst in concreto aan en maken derhalve geenszins aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde

problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad stipt hierbij nog aan dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Anders dan haar echtgenoot verklaarde verzoekster meerdere klachten te hebben ingediend tegen haar ex-echtgenoot doch stelt zij nooit een adequate hulp gekregen te hebben vanwege de politie. In dat verband verwijst de Raad naar verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij zij aangeeft dat naar aanleiding van haar klachten bij de politie meerdere dossiers werden geopend tegen haar ex-echtgenoot (NPO, p. 10). Zij vervolgt dat haar ex-echtgenoot regelmatig naar de gevangenis moest gaan omdat er andere mensen ook tegen hem klachten indienden. Volgens verzoekster was de straf die haar ex-echtgenoot uiteindelijk kreeg de strengere gevangenisstraf mede dankzij de door haar ingediende klacht bij de politie. Op grond van voormelde verklaringen concludeert de Raad dan ook dat de politiediensten in verzoekers herkomstland hun taak telkens naar behoren hebben uitgevoerd nadat ze meldingen binnengekregen. Omwille van de door verzoekster neergelegde klacht werd immers mogelijk gemaakt dat F. vervolgens strenger werd gestraft. Verzoekers betoog in het verzoekschrift geen adequate hulp gekregen te hebben vanwege de plaatselijke autoriteiten doet derhalve geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Meer nog uit haar verklaringen blijkt immers dat de Noord-Macedonische autoriteiten effectief hebben opgetreden en aan verzoeksters klachten telkens een passend gevolg hebben gegeven.

2.2. Verzoekers stellen voorts dat verzoekster gediscrimineerd wordt door de medeburgers, politie, autoriteiten door haar Roma afkomst. Ze betogen dat Roma's nog steeds zwaar gediscrimineerd worden in Noord-Macedonische samenleving. Verzoekers citeren dienaangaande in het verzoekschrift uit verschillende rapporten.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, wordt dit in verzoeksters geval niet aangetoond. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd: "Specifiek voor de Roma-minderheid, waartoe uw echtgenote behoort, ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uw echtgenote blijft hier, zoals hierboven werd weergegeven, in gebreke".

Wat betreft de geciteerde passages uit verschillende verslagen in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en de in Noord-Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de "COI Focus: Noord-Macedonië. Algemene Situatie" van 15 december 2022" in een ander daglicht te stellen. Immers ligt deze informatie geheel in dezelfde lijn.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met een loutere verwijzing naar de

algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat verzoekster Roma is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijven.

2.3. Betreffende de medische problematiek van verzoekster merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal op, dat gezondheidsproblemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In dit verband dient verzoekster zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Noord-Macedonië, doch dit kwaliteitsverschil houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Bovendien toont het feit dat verzoekster in haar herkomstland al jarenlang "non-stop" opgevolgd en behandeld werd voor haar psychische problemen aan dat zij in Noord-Macedonië wel degelijk toegang heeft tot psycho-medische hulp en dat zij in geval van eventuele terugkeer haar behandeling aldaar verder kan zetten.

2.4. Waar verzoekers nog stellen dat ze in hun herkomstland geen enkel sociaal netwerk hebben om op terug te vallen merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Het weze herhaald dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en zin slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoekers om internationale bescherming zelf zullen worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In het dossier van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Noord-Macedonië op intentionele wijze door een menselijk handelen zullen worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

2.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laten.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1801 legt de eed af en tolkt Macedonisch.

Tolk 1776 legt de eed af en tolkt Frans.

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n stellen dat de beschikking kort door de bocht gaat inzake de beoordeling van de bescherming in dit zgnd veilig land van herkomst. Er zijn de problemen van familiale orde en er is het gemengde huwelijk waarbij de echtgenote van Roma-afkomst is en zodoende zwaar gediscrimineerd wordt. In tegenstelling tot wat in de beschikking beweerd wordt is er geen bescherming door de autoriteiten: er was geen positieve reactie vanuit die hoek bij haar vraag om geholpen te worden aangaande haar problemen. Zij verwijzen naar hun verzoekschrift en vragen de beschikking terug te draaien en hen bescherming te geven
“.

5. Verzoekers voormelde beknopte uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die ze al eerder aanhaalden en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de hogere geciteerde beschikking van 8 november 2023. Waar verzoekende partijen wederom verwijzen naar hun familiale problemen blijkt uit de voornoemde beschikking immers dat ze niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hen aangehaalde problemen met verzoeksters ex-man of verzoekers familie - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië- geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Wat verzoekers' opmerking ter terechtzitting betreft dat er geen positieve reactie was vanwege de politiediensten toen verzoekers hen om hulp hebben gevraagd, werd er in de beschikking op basis van de door verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS afgelegde verklaringen geconcludeerd dat de politiediensten hun taak telkens naar behoren hebben uitgevoerd nadat ze meldingen hebben binnengekregen. De Raad herneemt en benadrukt in het licht van dit betoog van de verzoekende partijen dan ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“In dat verband verwijst de Raad naar verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij zij aangeeft dat naar aanleiding van haar klachten bij de politie meerdere dossiers werden geopend tegen haar ex-echtgenoot (NPO, p. 10). Zij vervolgt dat haar ex-echtgenoot regelmatig naar de gevangenis moest gaan omdat er andere mensen ook tegen hem klachten indienden. Volgens verzoekster was de straf die haar ex-echtgenoot uiteindelijk kreeg de strengere gevangenisstraf mede dankzij de door haar ingediende klacht bij de politie. Op grond van voormelde verklaringen concludeert de Raad dan ook dat de politiediensten in verzoekers herkomstland hun taak telkens naar behoren hebben uitgevoerd nadat ze meldingen binnengekregen. Omwille van de door verzoekster neergelegde klacht werd immers mogelijk gemaakt dat F. vervolgens strenger werd gestraft. Verzoekers betoog in het verzoekschrift geen adequate hulp gekregen te hebben vanwege de plaatselijke autoriteiten doet derhalve geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Meer nog uit haar verklaringen blijkt immers dat de Noord-Macedonische autoriteiten effectief hebben opgetreden en aan verzoeksters klachten telkens een passend gevolg hebben gegeven.” De verzoekende partijen voegen geen concrete dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

Waar verzoekster aanvoert dat zij van Roma-afkomst is en zodoende zwaar gediscrimineerd wordt herneemt de Raad volgende gronden van hoger geciteerde beschikking:

“De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat verzoekster Roma is om aan te

tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijven”.

Het opwerpen van de zeer algemene, niet-onderbouwde kritiek als zou hun vrees onvoldoende in acht zijn genomen en dat alles te weinig geanalyseerd werd, waarbij verzoekers nalaten die kritiek concreet op de beschikking te betrekken en uit te werken, is niet van aard om afbreuk te doen aan de gronden van de beschikking. Het volharden in het verzoekschrift is evenmin van die aard, waarbij de Raad erop wijst dat met de grieven van het verzoekschrift reeds terdege rekening werd gehouden en eerder in de beschikking, in punt 2, werd vastgesteld dat in het verzoekschrift geen enkele, laat staan een ernstige poging wordt gedaan om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers zetten diezelfde lijn verder op zitting, daar zij opnieuw niet verder komen dan het op algemene wijze aanhalen en herhalen van een vrees, zonder concreet in te gaan op de gronden van de beschikking waarbij concreet wordt vastgesteld en geoordeeld dat zij geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aantonen. Ze voegen hierdoor geen dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden, laat staan die tot een andere beoordeling zouden leiden.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS